

*PREGÓ DE LES FESTES DE SANT SEBASTIÀ
PRONUNCIAT PER LA MARIA DEL MAR BONET
EL DIA 17 DE GENER DEL 2009, A LA PLAÇA DE CORT DE
PALMA*

Benvolguda Batllessa, ciutadans de Palma, amics i tots els que passau per aquí i vos ve de gust aturar-vos i sentir les meves paraules: A tots vos don les gràcies, i sobretot als que m'heu triat per fer aquest pregó, demanant que Sant Sebastià mos protegeixi i mos il·lumini, ja que era un sant de molt bona planta, centurió romà i benefactor d'aquesta ciutat que cap a l'any 1523 va fer el miracle aturant una pesta de cop, i no hi va haver més mortandat.

Quan jo era nina, a Sant Sebastià no se li feia gaire rebombori quan arribava el seu dia, no serà perquè la seva figura guarda un petit trasfons d'ambigüitat? Perquè de sants celebrats aquí n'hi havien molts; jo record la processó que feien prop de casa nostra per Santa Rita, plena de roses i estampetes. No era patrona de Palma, però sí dels impossibles i això li feia tenir molts devots. Si s'hagués dedicat a la política, segur que defensant impossibles guanyaria les eleccions. Però aquestes diferències entre sants han anat canviant.

Des de l'any 74 l'Ajuntament de Palma ha anat celebrant cada vegada més el nostre patró, i ara mateix s'han convertit en unes festes ben vitenques i de pinyol vermell i sarau per llarg. Gràcies també per deixar-me posar una mica de lletra i música en una celebració que representa tant aquesta ciutat. Perquè jo vaig néixer aquí darrera, al Call Major, en el Carrer de Sa Pelleteria, on en Joan i na Mercè volgueren que jo obrís els ulls enmig de teulades i cúpules, entre el carrer de Montision i la Plaça del Temple, Sant Francesc i Santa Clara; però el que estava més a prop de ca nostra, i podria ser una de les primeres coses que vaig veure, va ser una palmera que creixia al bell mig d'un jardinet, profund i verd com una maragda, que s'obria darrera ca nostra, i que sempre que mos abocàvem a aquelles finestres el podíem disfrutar amb la mirada. Ella presidia, per damunt del seu jardí, el paisatge de teulades que teníem davant nostre. Airosa i tranquil·la si el dia era bo, i si la brisa i el vent la feien ballar un poc la senties moure les fulles en una cançó de sedes, mostrant un poc indecorosa la seva cintura i els raïms de dàtils ataronjats o madurs. Quan el vent s'encalmava s'anava col·locant les fulles al seu lloc, i se mostrava orgullosa com un brollador que hagués aturat s'aigo, o una ballarina preparada per a una foto, amb sa falda estufada. Esper que encara hi sigui, i segueixi donant verdor i alegria al seu entorn. Però aquella era una altra ciutat; no hi havien tantes festes, però els patis estaven oberts. S'hi feia molta vida, però no hi havia tants turistes ni gent de fora, i els nins jugaven als carrers. No record cap moment problemàtic, tot i que des de molt petits el meu germà i jo anàvem a escola a peu i sense acompanyants; era un altre món.

Per bé o per mal, tot ha canviat. Llavors era una ciutat antiga, plena de llegendes, era una ciutat que dormia la 'siesta' i ara no té temps ni per aclucar un ull. Aquella ciutat, però, no es pot recordar sense els amics, els coneguts, els veïnats, la gent que feinejava dins els colmadors, la merceria, la bodega, el forn; i aquí un petit homenatge al Miquel del Forn de Pelleteria. Estimat amic que ha resistit tots els embats, i ha conservat el forn gairebé com era abans, i la seva bonhomia, i les

ensaïmades; en Miquel ha donat un bon exemple del que és la conservació no com un museu, sinó com un lloc viu que no ha aturat mai i s'ha mantingut, fins ara, servint al barri com sempre.

I les escoles? La primera la record poquet, pero era un xic fosca, i el mestre s'adormia entre els crits dels infants, era prop del quarter d'aviació. Després vaig anar a Ses Avingudes, a les Juacotots. Era una escola laica, on als 7 anys me feren aprendre i recitar de memòria 'El pi de Formentor', de Costa i Llobera. Més tard, a l'institut Joan Alcover, a fer el batxillerat. I començaren també les primeres trobades amb els al·lots i les primeres reunions on bevíem coca-colas i ballàvem Rock and Roll; i els primers amors, que no podré oblidar mai.

Ara aquella ciutat és el cor antic i ja s'ha fet gran. Ha anat a viure a fora, ha crescut molt i s'ha enriquit amb nous habitants que vénen de molt lluny. I els mesos d'estiu s'omple de turistes i de gent de tot el món. **I ja que avui mos presideix Sant Sebastià li voldria demanar i exposar els meus desitjos, de tot cor:**

Que Palma no creixi només en carrers i cases, que creixi més encara culturalment, cuidant el seu patrimoni, i que pugui aturar qualsevol creixement especulador i incontrolat.

Que no consenteixi que maltractin llocs, com ha passat amb el Monestir de la Real.

Que doni més espais verds als seus habitants.

Que sigui encara més solidària. Que generi diàleg i enteniment entre la gent de diferents cultures que hi viuen.

Que defensi encara més la nostra llengua i que creixin encara més els ponts de diàleg entre les diferents ciutats de les Balears i dels Països Catalans.

I ha de ser sempre una ciutat oberta a la mar, perquè d'aquesta immensa bassa blava ens ve tot el que avui forma part de la nostra identitat. I no podem renunciar a lluitar perquè aquesta nostra mar visqui en pau. Sense totalitarismes ni fundamentalismes. En la mida de les nostres forces, no hem de renunciar al desig que no es vessi més sang, que s'aturi ja aquesta guerra que no tenim tan lluny i que genera tant de dolor ja fa massa temps. Brindem en començar les festes per una Palma generosa, perquè no s'aturi mai de donar vida, bellesa, convivència i llibertat.

Ara, i sempre, visca Sant Sebastià i la Ciutat de Palma!